

ning kan føres igennem paa en saadan Maade, at Statskassen ikke taber for meget derved. Hvis Kødpriserne skal være som i Dag, vil selv det billigste Kød af Forboven eller Forstykket koste 2 Kr. pr. Pund, men Befolkningen skal have det for 1½ Kr. Hvis Prisen 4 Kr. opretholdes, vil Tilskuddet blive 2½ Kr. pr. kg, altsaa 1¼ Mill. Kr. om Ugen. Maksimalprisen maa da sættes saaledes, at Tilskuddet ikke bliver saa højt.

Men jeg kan ikke ved alt dette Tilskudsvæsen lade være at tænke paa Tiden for mange Aar siden, da jeg i min Ungdom havde den Ære at sidde her i Tinget. Fra den Gang husker jeg, at naar det gjaldt en Bevilling paa 1 eller 1½ Mill. Kr., var vi forfærdelig nervøse over de mange Penge, og naar det gjaldt hele Forsvarsordningen, var det en 2—3 Millioner, som voldte Ministeriets Fald. Jeg er gammeldags og ikke vant til store Summer — men det kommer nok —, alligevel tror jeg, at jeg i denne Uge har været med til at stemme for halvdanden Hundrede eller 2 Hundrede Millioner Kroners Udgift, jeg kan ikke sige det nøjagtigt, jeg er ikke i Stand til at regne Beløbet ud, og jeg tænker et Øjeblik paa, hvor Pengene skal komme fra. Det faar nu endda være. Men hvor gaar Pengene hen? Det Spørgsmaal har lige saa stor Interesse.

I det frie Marked, som de Herrer ønsker, er det den almindelige Regel, at naar man forøger Efterspørgselen, medens Udbudet er det samme, stiger Prisen og saa faar Producenten mere. Jeg er nu ikke sikker paa, at jeg som Konsument skal være taknemmelig for de mange Millioner. Jeg er vis paa, at de gavner mig i første Omgang, men jeg tror, at naar der er gaaet en Maaned eller to, har alle disse Tilskud modvirket sig selv. Jeg har altid paa det socialpolitiske Omraade og paa Prismoeraadet været en Ven af statsregulerende Forholdsregler, men jeg har været en Uven af og stillet mig kølig overfor direkte Understøttelser, for det første af den moralske Grund, at det er uheldigt for Befolkningen at faa den Vane at gaa til det offentlige om Penge. Det bør ikke ligge for danske Folk; det er en daarlig Vane. Jeg skal imidlertid se bort herfra, skønt jeg ikke tror, jeg har Lov til det. Men dernæst er jeg en Uven deraf, fordi de Penge, vi saaledes bevilger, helt ophæver sig selv, omsætter sig i tilsvarende Varepriser. Jeg var selv forleden Dag i Boligkommissionen med til at indstille det

Lovforslag om Laan til Byggeforeninger, som i Dag er til anden Behandling i Landstinget, og der blev fra radikal Side forlangt Forhøjelse af det Tilskud, Staten skulde give. Min ærede Ven, Hr. Pitzner, og jeg satte os derimod, ikke fordi Forhøjelsen var saa stor, men vi var gaaet med til saa mange Forhøjelser, og et Sted skulde vi jo standse. Saa sagde et æret Medlem af Kommissionen, Hr. Jessen: Ja, men Raavareprisen er blevet saa meget højere. Det er netop det, der er sket med alle de Understøttelser, vi har givet baade til private og til Byggeforeninger: de har alle ført til høje Priser paa den begrænsede Mængde Raamaterialier, der i Øjeblikket findes. Det er usandt, at høje Priser fremskaffer flere Varer, det gør de ikke. De Tilskud, der er givne til Byggeforetagender, har maaske skabt dobbelt saa stærk Efterspørgsel efter Byggematerialier, hvis Mængde ikke er forandret, og Følgen er blevet, som de Herrer har set, at Teglsten i Løbet af to Uger er steget 20 Kr., og saa vidt jeg ved, skal de stige igen i en meget nær Fremtid. Hver Øre, vi lægger paa herinde, gaar let i et Danaidernes Kar, og jeg er vis paa, at de 15 Kr., som vi forleden Dag med den største grandezza bevilgede os selv, til Efteraaret vil blive frataget Dem af Deres Hotelejere, som vil sige: Nu har De Raad til at betale mere.

Jeg har gerne villet pege paa, at disse Hundreder Millioner, som vi bevilger, til syvende og sidst medfører en Stigning af Prisniveauet, og mange Regeringsforetagender fører ogsaa dertil. Men hvorfor siger jeg det, som de Herrer selv kan se som praktiske Mænd? Det rummer en lille Smule Forsvar for de af os, som alt for meget har været med til prisregulerende Foranstaltninger i de 4 Aar. Jeg har gjort mange Fejl og været med til endnu flere end dem, jeg har gjort selv, men jeg har aldrig følt min national-økonomiske Samvittighed saa skamfuld som i denne Uge, da jeg har været med til at bevilge flere Hundrede Millioner Kroner. Prisreguleringskommissionen griber ofte fejl og har undertiden Uret, men i hvert Fald driver den ikke med Prisniveauet, som vi nu gør. Jeg gentager, at jeg har den Følelse, at hver Bevilling, vi giver, kun er en øjeblikkelig Hjælp, at den 3 Maaneder efter fuldstændig vil have ophævet sig selv, saa at Bevillingen maa forhøjes, og det skulde vi nødig ind paa.

Da jeg forleden Dag saa den højt-